

1100.

*М. Горбачов навърши 80 години.
(Световна новина)*

Като човек ти бе неповторим
На практика, а също на теория,
Но с мисълта, че си незаменим
Премина в по-висока категория.

Усети как започна да растеш
И да добиваш нови измерения,
По всякакъв въпрос ти беше вещ,
Глобални бяха твоите намерения.

Превърна се в партиен фанатик,
Борец със алена идеология
Във името на идеал велик,
А всъщност всичко беше демагогия.

Сега по съкратена процедура
Си част от новата номенклатура.

1101.

Надявах се през младостта си ранна,
Че “заповед” напълно ще изчезне
Сред нацията ни богоизбрана
За сметка на словата по-полезни.

“Съгласие!” – Какво прекрасно слово!
Щастливо ще е с него обществото!
Начисто ще започне труд отново
Без някой да командва зад бюрото.

Събитията ме опровергаха
Със своята безмилостна реалност,
Видях на безначалстването краха,
А робството превърна се в нормалност.

То крие се зад много думи празни
И формите му са разнообразни.

1102.

*Набучните на колове глави на 12 ботеви четници
са разнасяни из Врачанско от българи.
(Исторически факт)*

Героите се раждат след смъртта си
Със помощта на своите предатели,
На сънните общопокорни маси
И много други спомоществователи.

Дали са знаели в мига си сетен,
Преди от Вечността да са погълнати,
Че в името на своя дълг заветен
Ще бъдат от народа си прокълнати?

Най-първите са знаели... Обаче
Това не ги е никога възспирало
Да изпълняват своите задачи,
Защото бъдещето им ги е разбирало.

След доста неопределено време
Народът също ще ги възприеме.

1103.

Добрата книга честно придружава
Не малко хора в тежкия им път,
Тя възхвалява трудната им слава,
Напътства ги по-малко да грешат.

Но въпреки чудесната реклама
На добронравния и чист живот,
От книгата стомашна полза няма
За кой да е изминат период.

Човешките злини са непрестанни
И трудно иякой може да ги спре
Чрез думите ѝ, в редове събрани...
Защо навред посрещат я добре?

Защото тя възможности намира
Човечеството да не експлодира.

1104.

Защо ли в колектива на палачите,
Царете и богатите банкери
На стихове се срещат познавачите,
Но няма как поет да се намери?

Дали на главния им мозък в гънките
Не са по неизвестен начин скрити
На поетичната им лира спънките
За сметка на властта и на парите?

И този признак те с охота носят си
Без някой някога да се оплаче,
Че сред поетите се срещат просяци,
Но няма прокурори и палачи.

Въпросът се поставя за решение
Пред всяко прогресивно поколение.

1105.

Професия? – Наука или спорт?
Въпросът от мнозина се задава
И всеки е след избора си горд,
Че ще спечели неподкупна слава.

Успехът във науката е пряк,
Докато в спорта идва през парите;
Да риташ топка с ляв и десен крак
Не е сравнимо с пътя към звездите.

Таланта го наричат “Божи дар”,
Но във науката е дар особен,
Подритва го всесилният пазар
Освен ако е експонат задгробен.

В живота точната цена коя е
По ценоразписа ще се узнае.

1106.

*"За власт закона можеш да скверниш –
в останалото следвай благочестие".*

Еврипид.

Щом искаш да си политик велик,
Страдания създавай със охота,
Приятели предавай всеки миг
И по вода ще ти върви в живота!

Не с истина, с лъжата на уста,
Успехът ти ще е голям и славен,
А във използването на властта
На първо място ти ще си поставен!

Ако случайно не си педераст
По никой начин ти не го показвай,
Бъди ведно със силните на власт,
Законите на мафията спазвай!

Така чрез собствената си изгода
Ще бъдеш и полезен на народа.

1107.

“Човек, когато се напие здраво,
Започва на животно да прилича”,
Това сравнение без всяко право
От доста трезвеници се изрича.

Животните не са алкохолици,
Сравнението е за тях обида,
Алкохолици в техните редици
Не съм успявал никога да видя.

(И все пак аз ще отбележа в скоби:
Пияниците повече са дали
От множеството трезвени особи
За светлите човешки идеали.)

По този повод нека по Земята
Навред на спирта намалят цената!

1108.

В държавата начело със Простака
Се величае дивата простащина
И докато тя да отмре се чака
Е с лихвите от някого заплащана.

Изглежда, че народът е без памет,
Щом позволява цяло поколение
Простаци ненаситни да го мамят
И в чудото да чака избавление.

Какъв е този безначален спазъм,
Обхванал всяка правна институция
И затъмнил обществения разум,
Традиции, закон и конституция?!

Но вечно при подобно възклицание
Едно е само ехото – мълчание.

1109.

Човечеството се самоиздържа,
Но проявява силно разточителство
И затова аз искам да го вържа
И настаня под мое попечителство.

То харчи хилядите милиони
За виковете си по стадионите,
За хора с тронове и със корони,
Които то поставя над законите,

За гримове, огърлици, парфюми,
За скъпите играчки на военните,
За планините от напразни думи,
С които заблуждава унизените...

Но ако Бог със мен се заяде,
Той право може да не ми даде.

1110.

Коя ли от редицата безкрайна
На титлите за благородни звания
Изглежда през годините най-трайна
И заслужава общото признание?

Дори при вождовете те отпадат
След всички погребения тържествени,
Без тях ги искат раят или адът,
Където те са по заслуги чествани.

Аз мисля, че борбата се печели
От званието “древен” без съмнение –
Които да го имат са успели,
Са тачени от всяко поколение.

Човек със него чувства се щастлив,
Но няма как да му се радва жив.

1111.

*Ако триъгълниците имаха бог,
Той щеше да прилича на триъгълник.
(Фойербах).*

В началото той бе с един катет
И пет от ъглите му бяха остри,
Но Бог го викна в своя кабинет
И му показа много други мостри.

Той си хареса някои неща,
Останалите всички не хареса
И след като си разчерта площта
Откри хипотенузите къде са.

Триъгълникът вече бе готов,
Добре оформен със резервни части,
Благословен от Бог бе със любов
И даден на училищните власти.

След време Питагор по тази тема
Създаде елегантна теорема.

1112.

Наука, вяра, поетична лира,
Са сериозни теми, но защо ли
Тук всеки умен разговор замира,
Когато стане дума за пържоли?

Във мозъка стомашните проблеми
Са вкоренени изначално здраво
През старото и непробудно време
Под сопата на пещерното право.

Духът е по-назад традиционно,
Но даже и сега, щом сме във криза,
Той най-напред организационно
Сред нас от обръщение излиза.

И все пак на позора от върха
Твърдим, че сме държава на духа.

1113.

Сред падналите в битките герои
Е Милосърдието най-отпред,
За него всичките бойци са свои,
Войната само му е враг заклет.

“Избивайте се! Има смърт за всеки!”
Крещи побърканият кървав бог,
Към слава сигурни пътеки преки
Обезпечава в минимален срок.

Певци възпяват бойните полета,
Като че ли са някакъв парад,
А после поетичната щафета
Поема сам орелът-лешояд.

Накрая за военни престъпления
Осъждат неизменно победения.

1114.

*Христофор Колумб разпъвал на кръст индианците в редове по 13 – 12
за всеки от апостолите и един за Христос.*

(Кенет Дейвис)

Най-важно е да си във обща група
Със историческите кандидати,
Където Времето със двойна лупа
Следи събития и важни дати.

Преминал първите контролни порти,
Ти влизаш във една обител свята
И там чрез алхимически реторти
Пречистват белезите на душата.

Лишен от всеки земен недостатък,
Поемаш със достойнство ореола
И ставаш част от хората Отгатык
На Истината около престола.

Със съвършенство почваш да сияеш,
Но себе си не можеш да познаеш.

1115.

*[Code of Canon Law 1983 legislates](#)
in the Section on Consecrated Life (canon 603)*

Патологична нужда от страдание
Е тайната на някои светци,
Убили себе си за назидание
На всичките невинни младенци.

Утехата си търсят сред пустините
Или сред непристъпните скали,
Там изтощават се с години те
И горди са, че много ги боли.

Какво доказват в своето стремление
Плътта си да морят със студ и глад?
Цената на среднощното си бдение
Не плащат ли със собствен земен ад?

Но странно е, че мъж или жена,
Те срещат се във всички времена.

1116.

Патриот е, душа дава

За наука, за свобода...

Христо Ботев.

Да пишеш в някой стих “Душата ми...”
Не е проява на изискан вкус -
Дори да е изцяло с нежни атоми,
Критикът слага “минус” вместо “плюс”.

Оставя по-различно впечатление
“Градината на моята душа...” –
Банална е, но има настроение,
Така оценката ще повиша.

Изглежда без словесни коренища тя
Не ще намери към пазара път,
Но ако с тях умерено насищат я,
Успешно могат да я продадат.

За целите на своето вдъхновение
От тях не се нуждае само Гения.

1117.

*Жертвите през Втората световна война
са между 50 и 70 милиона.*

(Статистика)

Невиждана е кризата задгробна,
Обзела службите на Оня свят,
С пристигане на пратката злокобна
От мъртва плът за рай или за ад.

Препълнени са всичките хотели
В далечните и близки небеса
За скръб на ангелите звездочели
И безтегловните им телеса.

Във рая първи свършиха местата
И трябваше да обявят фалит,
А Господ от Съдебната палата
Го обяви за временно закрит.

Тогава за всеобща изненада
Тълпите се насочиха към ада.

1118.

*Nous épargnons partout le passé, pourvu
qu'il consente à être mort.*

Victor Hugo, "Les misérables".

Прегърбени във равенството тежко,
Наложено от робския живот,
Без всякакво стремление човешко
Те кретат под враждебен небосвод.

Парчето хляб и бедната постеля
Ги пазят милостиво от смъртта,
Покорството пред чуждата повеля
Задълго им приспива мисълта.

Какво ги чака в този вид окаян?
Забравили са що е свобода!
Тиранинът е с паметник сияен
И робство чака робските чеда.

Тук заедно - религия с полиция
Подържат неизменната традиция.

1119.

Със вероятност седем на хиляда
За някакво страдание опасно
Безименност е моята награда
И щит пред бъдещето ми неясно.

Но щом го потвърдят със диагноза,
Пред мен статистиката замълчава
И от надвисналата ме угроза
Не ми е ясно кой ще ме спасява.

Зове ме с трите имена Съдбата...
Те с Лекаря пресмятат ми в проценти
Ще мога ли да победея в борбата
Ведно с останалите пациенти.

Освен че никога не са безплатни,
Процентите не са благоприятни.

1120.

Във вечната си битка със смъртта
Човек се среща само с поражение,
Но все пак не отхвърля мисълта,
Че ще намери изход... И спасение.

Небето неприятелски мълчи,
От земните дела разочаровано
Пред невъзможност да ограничи
Човечество с жестокост короновано.

Човекът за човек е смъртен враг
От Каин чак до днешните събития
И към смъртта в неистовия бяг
Помагат му научните открития.

Защо му е безсмъртният живот,
Ако ще го живее като скот?!

1121.

Колко много светлина е скрита
В съвременната ни цивилизация!
Човешките права са под защита
Международно и във всяка нация!

Охранени до болка комитети
Следят глада сред бедстващите граждани
И чрез благотворителни банкети
Осигуряват своето преяждане.

Но въпреки успеха на прогреса
Навред в хуманитарно отношение,
На вожда за да пазят интереса
Палачи има на разположение.

Със тяхна помощ днешната агония
Е част от социалната хармония.

1122.

Дали Христос е бог или човек,
Прочул се като древен философ?
Не знам. Но той създал е в своя век
Картина на народната любов.

Народът, и когато е под иго,
Жадува страстно за невинна кръв
И след “Осанна!” с викове “Разпни го!”
Насища животинската си стръв.

И неизменно любовта в омраза
Превръща, обладан от гняв безлик,
Но даже Бог в небето не предсказа
Кога настъпва точно този миг.

Цената му е винаги висока
И лошото е, че е без посока.

1123.

*Аз ли съм кавалерът, курвичко!
Курвичко! “Репетиция за галатанц”
(Константин Павлов).*

Добрите нрави имат стъпала,
Човек минава и се разминава,
А този, който е дарен с крила,
От горе гордо-гордо наблюдава.

Презират всички някоя жена
Стремително надолу щом се сурва,
Отлъчват я на вечни времена
И вместо с име я наричат “курва”.

Но как различно същите неща
Се преценяват за една княгиня!
“Борец за свобода на любовта”
Възторжено наричат я мнозина.

А после с нея спалите персони
Със хиляди превръщат се в барони.

1124.

Мнозина се учудват на живота
През краткия престой на този свят,
С учудване понасят си хомота,
С учудване се готвят да умрат.

Задават си безмислени въпроси
Защо скръбта изпълва много дни,
Защо невинността в отплата носи
Не щастие, а само съсипни.

Най-често чакат Бог да отговори,
Но той с дела по-важни е зает,
Защото от небесните простори
Човек изглежда малък, слаб и клет.

И изход от безкрайните страдания
Откри в предизборните обещания.

1125.

*Аз знам, аз вярвам, че си права,
когато съгрешиш дори!
Христо Радевски, "Към Партията"*

Каква съкровищница от пристрастия
Се крие във партийните централи!
В борба за лично и народно щастие
Се утвърждават висши идеали.

Любов, омраза, завист и предателства
Стоят зад политическите речи
Във чест на сговори и на приятелства...
На тях най-много Истината пречи.

За нейното достойно обуздаване
Се образуват походни кервани
От членове взаимно обменявани –
Предимно политици-ветерани.

Така абсурд се ражда очебиен:
Един човек със стаж многопартиен.

1126.

Писателството в близост с алкохола –
Самоубийствен творчески дует,
Играе първостепенната роля
В световния литературен ред.

Шедьоври са родени в спиртни пàри
В прослава на щастливия творец,
Докато после злият дух попари
С такива пàри нежния живец.

Умира геният в саморазруха
Без да успее някой да го спре,
Душата му за трезвеност е глуха
И бърза в ада да се прибере.

А там осигуряват изтезания
В бездарна задължителна компания.

1127.

Предателства, изложени на показ,
Изпълват политическата сцена,
Те всички водят някого към пропаст,
Едни – към синя, други – към червена.

Подреждат ги по техните размери
И по големината на цената
И всеки знае как да ги намери
На тържището според правилата.

Те станали са част от status quo-то,
А в политиката без тях не може,
Приема ги спокойно обществото
И за децата си не се тревожи.

Понякога с един удачен ход
Печели се добре за цял живот.

1128.

На плажа полуголи политици
Препичат уморените тела,
Налягали са кротко със стотици
Далеч от управленските дела.

Един на друг си мажат гърбовете
Със крем непримирими врагове
И трудно е човек да се досети
Как този странен факт да назове.

А работата е пределно ясна
За групата със техния морал –
Междупартийната омраза страстна
Е част от бутафорен идеал.

Това от проститутките се вижда
И всяка проститутка им завивда.

1129.

Доносниците са основна сила
В комунистическата ни родина
И Партията ги е обявила
За част от ръководната машина.

Доносник е баща срещу сина си,
Съпругата донася за съпруга,
Свещеник доноси от храма ръси
Във рамките на общата задруга.

Лавината от доноси се носи,
Повлича жертви, вождове, агенти,
Със много отговори без въпроси
Прониква във дворци и парламенти.

Съдби, живот и съвести затрива
И най-успешно Истината скрива.

1130.

*In her is the end of breeding.
Ezra Pound, "The Garden".*

Бог казал на жената: «Раждай в мъки!»
Това е в Библията отразено,
Но за останалите Му заръки
Във текста няма място отделено.

Фактически в гнева си Той решава
Човечеството цяло да прокълне –
Глупак навеки да го управлява
И глупост в парламента да покълне.

Проклятието досега се спазва
И всеки вижда ясно резултата
Как глупостта като сибирска язва
Разяжда красотата на Земята.

Обаче Бог се още колебае
Дали за грешката си да признае.

1131.

При публични лица се забелязва
Прелюбопитна личностна черта:
Любими думи пазят в своята пазва,
Съдържащи словесна красота.

Видът им нявга точно определя
Характера на своя господар
Най-вече щом по негова повеля
Те биват произнасяни със жар.

Един е влюбен лудо в “ескалира”,
Докато друг повтаря “балотаж”,
А “ситуация” не дава мира
На всеизвестен просветител наш.

Най-славно с “потенциОНал” премина
През новините наш човек в чужбина.

1132.

Какво картинно слово – “главорез”!
Кога е сътворено не се знае.
Защо не се употребява днес
Човек ще трябва само да гадае.

А с главорези пълен е светът,
Но също и със техни помагачи,
Те се прехранват със човешка плът
И ги наричат галено палачи.

В тях няма рай, но има много ад,
Присъствието им – необходимо,
Без тях като сирак е всеки град
Сега и в бъдещето обозримо.

Изглежда те ще бъдат тук навек,
За да обслужат сетния човек.

1133.

Човек от всичко може да избяга,
От съд, кредитори, съпруга властна,
Но никога не ще напусне прага
На любовта, когато е нещастна.

Той носи я навсякъде в душата
И тя го непрестанно изтощава,
Не съществува сила на Земята
Нещастieto му да опрощава.

Как само безпощадно много страда
Любовното му чувство щом нараства,
Когато вижда всичко че пропада
И безнадеждността над него властва!

Най-зле е щом скръбта му е родена
От самовлюбеност несподелена.

1134.

Към престъпленията на Закона
Кога ли някой ще надигне глас?
На него гледа се като икона
Макар и с временен иконостас.

Убийци правят с него “Съд Народен”
За да изтребят сума ти народ,
Отменят го след туй като негоден,
Но мъртвите не връщат към живот.

Закончета подобно едnodневки,
Облечени в позорно силна мощ,
Задоволяват срамните прищевки
На властници в ръка със жертвен нож.

Единствен аз повтарям кой ли път,
Че за Закона също трябва съд.

1135.

Страни със само по една държава
Се срещат по Земята много рядко;
Дори когато се осъществява
Явлението продължава кратко.

Страните са най-вече двудържавни,
Една за бедни, друга за богати,
Които във бита си са неравни:
Едни в колиби, други във палати.

Какви са изборните резултати? –
За доста хора те изглеждат странни.
От всичките редовни кандидати
Единствено богати са избрани.

Поуката: Гласува мнозинството,
Печели изборите малцинството.

1136.

Презират често робското държане,
Но ползата от същността му – не,
Защото то мнозина хора храни,
Макар и тук-там с някое клане.

Свободолюбието робът хвали,
Но сам от него цял живот страни,
Че ако му се отдаде, едва ли
Ще може да дочака старини.

Живее се по схемата позната:
За роба вечно има господар,
А безсъмнено няма на Земята
От Свободата по-желан гробар.

И най-добрите хора на света
Умират с името й на уста.

1137.

Тъй много са загадките големи
В делата на герои и светци,
Че да се каже не остава време
По нещо за поети-подлеци.

Навярно думите им са безвредни,
Но не предателските им дела
И виждаме как са душевно бедни,
Макар че музата им е с крила.

Поетът за поета донос пише
С перо, с което стихове твори
Отново с вдъхновението свише,
Но доносите му са по-добри.

И всеки хапе като бясно куче
В борбата кой награда да получи.

1138.

Днес утрешният ден на всички хора
Се крие в кой да е родилен кът,
Където расне може би отбора,
Със който нявга ще е горд светът.

Но там са също тъй и подлеците,
Убийците и всяка мръсна гмеж -
Мируват между бебетата скрити
Докато станат на човешка леш.

Сега те всички са неразличими
И всички чакат своя звезден час,
За да прославят бащиното име
За слава и на всекиго от нас.

А дотогава ще се води спор
Кой е нов Сталин и кой нов Пастъор.

1139.

В архивите на нашата планета
Откривам данни за какво ли не,
Подробно съставляващи отчета
За червеи, маймуни и коне.

За най-голяма моя изненада
От чиста Съвест не открих следа,
Самата Съвест просто не попада
В проекта за природната среда.

Привнесена е тайно във Човека
Без препоръката на някой бог
И в еволюционната пътека
Попада може би за пробен срок.

Във времето на зрял социализъм
Тя бързо се превръща в архаизъм.

1140.

“Все куплю”, сказало злато,

“Все возьму”, сказал булат.

А.С. Пушкин.

Влстта безспорно много развращава
И този факт е често повторим
От всеки, който го опровергава
Във позата на вожд непогрешим.

Богатството е със подобна сила
На всепобеден развращаващ бяс,
А със властта са се обединили
В името на общата си страст.

Но все пак тук възниква и въпроса
Кое от тях е с по-голяма мощ
Преди косата на смъртта безноса
Да им посочи път към вечна нощ.

Богатството е с корен по-дълбок,
Власт няма как да се даде на влог.

1141.

Цени променят се скокообразно
Във този вечно неспокоен свят,
А мъдречи опитват се напразно
Портфейлите ни да успокоят.

Дори и във престъпните простори
Промените не спират нито ден
И сред затворниците се говори,
Че ценоразписът е променен.

В правораздаването мило родно
Отскоро вече факт е всепризнат:
Да купиш съдия е по-изгодно
От ангажиране на адвокат.

Това забележително откритие
Не е ли юридическо събитие?!

1142.

Ich hatte nichts und doch genug:

Den Drang nach Wahrheit und die Lust am Trug.

Johann Wolfgang von Goethe, "Faust".

Изкуството прилича на властта,
Обхваща много хора на планетата
Във групи, подчинени на страстта,
Тъй както сочат данни от анкетата.

За него често трябва ви талант
И много труд, задълбочен в задачите
Да се превърне въглен в диамант
И към безсмъртието да прекрачите.

Това възможно е да се осъществи
Понявга на човека след кончината,
Но на твореца ако не върви
Прославата остава за родината.

В замяна щедро тя осигурява
Незнаен гроб и лек против забрава.

*Лицето на един убиец от времето на
Сталинските съдебни процеси – главния
прокурор Андрей Януариевич Вишински.*

1143.

Той беше стар, когато беше млад
И старостта му беше постоянна,
Но старост – мрачна, злобна като ад,
За да твори нещастия призвана.

Приличаше на Главен прокурор,
А службата му точно бе такава,
Със Сатаната бе в един отбор
И кървава бе неговата слава.

Любимата му дума беше “смърт”,
А още “враговете на народа”,
Гордееше се, че е зъл и твърд
И е от сталиновата порода.

Съдебно много хора бе убил
И с костите им дом бе построил.

1144.

На злобата верижната реакция
Кой може със молитви да я спре?!
Във всяка партия и всяка фракция
Със нея запасени са добре.

За вътрешна и външна консумация
Тя щедро изразходва се без план
И на света във нито една нация
Духът ѝ с нищо не е обуздан.

Вместо най-лицемерни предложения,
Съдържащи миролюбив съвет
(Да я склоним към свято помирение?!?!),
На действията груби идва ред.

Със злоба злобата ще победим,
Дори грехът ни да е непростим.

1145.

Убитите с безшумни гласове
Крещат от гняв, но никой не ги чува,
Защото в паралелни светове
Единият за друг не съществува.

Във същност за военните дела
Те знаят повече от всяка книга,
След като бомба, меч или стрела
Във царството небесно ги издига.

Остават вечно те със глас нечут
По райските и адски телефони,
Във гроба царства пещерният студ,
А няма кой от там да го прогони.

Там пътищата ни не се пресичат,
И всички техни нощи си приличат.

1146.

*Et il bapalisa ainsi les oiseaux
pendant trois jours et trois nuits.
Anatole France, "L'Île des Pingouins".*

У коня чувството религиозно
Дали ще има почва за развитие?
Това важи особено сериозно
За расовите конски общежития.

На Библията свята със канона
Фамилията конска е в съгласие,
Защото съвестно се труди коня
Навън, а и когато у дома си е.

За важните подробности на брака
Той е последовател на мормоните,
Но знае точно и какво го чака
На многоженството според законите.

Остава само в гривата му гъста
Да се постави символа на Кръста.

1147.

*Попитан защо е покорил връх Еверест,
Хилари отговорил: 'Защото той съществува.'*

Съмнявам се дали би изкачил
Един самотник някой връх далечен
Ако преди уведомен е бил,
Че на забвение ще е обречен.

Опасността прилича на пари,
С които хората купуват слава -
Избраният, за да я покори,
С поемане на риск се съгласява.

Така било е още в древността
През многобройните олимпиади,
Щом по-голяма е опасността
Ще има по-големи и награди.

По този път мнозина са преминали,
Но няма данни колко са загинали.

1148.

*"Всичко от което се нуждаеш в този живот е
невежество и самоувереност, тогава успехът ти е сигурен."
Марк Твен.*

“Идея”, “Идеал” и “Идиот” -
И трите са с един и същи корен,
Използват се от не един народ
В езика писмен или разговорен.

И също като символния знак,
Изобразяващ поетична лира,
Човек – интелегент или глупак,
Ги възприема без да ги разбира.

Идеите му служат за олтар,
Където идеали се продават
От някой обезкоронован цар...
А идиотите се размножават.

Те толкова са многобройни станали,
Че да се забелязват са престанали.

1149.

Как трайна и голяма е лъжата,
Че чрез дуел честта се защитава!
Историята пази имената,
С които този мит опровергава.

Лермонтов, Пушкин – видните поети,
Убити са по този зверски начин,
За да обезсмъртят през вековете
По някой завистливец извънбрачен.

А Галоа, математичен гений,
Едва на деветнадесет години,
С очи към бъдещето устремени,
Загива пак по същите причини.

Но ще се търси правдата къде е
Ако човечеството поумнее.

